

сятъ носилката въ второкласния салонъ и присѣдатъ до нея. Наобикалятъ ги веднага, питатъ, клатятъ съчувствено глави. Въ носилката лежи едра селска мома. Едно кръгло, румено лице, съ живи, срамежливо-усмихнати очи оглежда непознатитѣ хора наоколо. Мжжетѣ, баща и братъ, разказватъ съ сухъ, равенъ гласъ историята. Преди два-три месеца момичето се качило да бере череши. Пада отъ дървото и си счупва гръбнака. Оттогава се парализирало отъ кръста надолу, докато горнята частъ на тѣлото останала съвсемъ здрава. Носили я по доктори, въ болница, не помогнало нищо. Сега отиватъ въ София, презъ Свищовъ. Една стара селянка ги увещава да идатъ при нѣкой си дѣдо Димо, въ съседно на нейното, село. Другъ, болничавъ мжжъ, кожухаръ, имъ препоръчва бани... Учителя държи пенснето на носа си, гледа момичето, после авторитетно и свойски казва на бащата името на известенъ столиченъ хирургъ: „Той ще ѝ направи операция — и момичето ще се дигне на десетия день!“

После, когато любопитството на всички е задоволено, единъ по единъ хората излизатъ пакъ на палубата. Долу остава само